

Gri Sorgular

– NazlıKaragöz · 03 Eylül 2009

Son sahnede dökülen bakışları sakladım yüreğimin çekmecesinde. Fırtınalarla olan uğraşlarıma son vererek kestim biletimi sen giderken.. Seni benden alıp götürən güz mevsimlerinin rüzgârı değildi ki küskün kalayım.

Gözlerimin ateşiydi kumları çatlatan. Bakışlarımda ki alev, duvarları delip geçiyordu bilmiyordun. Ayaklarımda kayıp giden yeryüzü bile yakarıyordu fark etmiyordun. Son bir umudu sorguluyorduk ürpertilerim ve ben.

Dağlar devriliyordu çıkış yollarına barikat koyarcasına görmedin. Her adımında toprağı kazıyordun derin mezar çukurluğunca. Gökler yarılıyordu, eyvahlar çiziyordu bulutlar. Sen ise aynı veda ezgilerini dilendiriyordun. Nağmelerine zevkler ve renkler itiraz etti duymadın.

Bilinçsizce aşırıp koydun ceplerine hediye ettiğın yıldız ışıltılarımı. Bu kez çehrende gözlerinin güzelliğı bile sevimsiz duruyordu. Son gülüşün asılıp kalıyordu matemimde korkuyordum... Seni koynumdan çalan siyah geceyi mazinin köhneliğine savurmak istiyordum.

Kal kelimesinin hazzına varıyordum faydasızca. Kasvet sağanağında ıslanan ruhum yalvardı defalarca. Vefasız sandığımız hercailler bile titredi haykırışlarıma.

Son kez ellerine dokunabilmenin bedeli dudaklarından çıkan veda kelimeleri mi olacaktı? . Sarılmış mıydık boylu boyunca hatırlamıyorum. Herhangi bir yola, herhangi bir düşe yitip gidiyordun. Nemli yanaklarımda boğuluyordu düşlerim. Aklımda siyah beyaz sevda ağlıyordu. Boğazımda düğümlenen hıçkırık bedenimi kuşaklıyordu apansızca.

- - -

Şimdi sonsuzluğa sakladığım iklimsin ve her hazan mevsiminde dalga kıranlara gidip paylaşıyorum hüznümü. Uyandırmadan sevdayı bu gece yine sessizce seni anıyorum. Sen giderken kaybolduğım sağanaklara fısıldarcasına özlemi anlatıyorum.

Hep aynı gri harflerle soruyorum; unutulmadığını bilse döner mi?

Nazlı Tolun